سعید لیلاز گفته□□□ □□ □□ □ □□□□□ □□ □□□□ □□ □□□□□□□ □□ □□ □□□ □□□□ □□□ □□□□□ از بدبختی های ایران است که همه چیز دست مالی شده است.

هیچ چیزی برای ما مقدس نمانده است؛

سعید لیلاز، اقتصاددان، قرارداد ۲۵ ساله همکاری‌های مشترک ایران و چین را بسیار خوب خواند و گفت:

کسانی که طرفدار مصالحه با آمریکا هستند یا حتی غرب گرایان باید از این قرارداد حمایت کنند زیرا این قرارداد می تواند آمریکا را به پای میز مذاکره با ایران بکشاند. باید به دنبال حداکثری کردن منافع خود باشیم و به همین دلیل در چنین موقعیتی طرفدار همکاری با چین هستم. این قرارداد در وهله اول موازنه را به روابط خارجی ایران بازمی گرداند و در مرحله دوم از زیاده خواهی های غرب به ویژه ایالات متحده آمریکا جلوگیری و به بی عملی اروپا پاسخی مثبت می‌دهد. اقتصاد چین ارزان ترین اقتصادی است که ایران می تواند با آن کار کند. کار کردن ایران با چین یک ضرورت ژئوپلتیک و سیاسی نیست بلکه ضرورت اقتصادی است. موقعیت فعلی ما ایجاب می کند از هر قراردادی که بن بست اقتصادی فعلی کشور را می شکند، استقبال کنیم.

به گزرش اسپادانا خبر و به نقل از جماران، لیلاز با بیان این که□□□ □□ □□ □ □□□□□ □□ □□□□ □□ □□□□□□ □□ □□ □□□ □□□□ □□□ □□□□ □□□**:**

ایران باید بتواند در شرایط فعلی بر اساس موقعیت خودش برای حفظ موازنه و عقب راندن زیاده خواهی های آمریکا کاری کند. یکی از مزایای بستن قرارداد با چین در این است که آن کشور همسایه ایران نیست پس اصلا امکان اینکه بتواند ما را تحت سلطه سیاسی خود درآورد، وجود ندارد. روسیه در حوزه اقتصادی خودش رقیب ایران است. بنابراین نمی تواند خلاء های اقتصاد ایران را پُرکند. درست برعکس چین، وضعیت چین و هند و ترکیه در مورد ایران نیز مثل هم است. یعنی آنها می توانند خلاءهای اقتصادی ایران را پُرکنند و ایران نیز خلاءهای آنها را پُر می کند.

لیلاز گفت:

خودم تئورسین انقلاب اسلامی هستم. شعار اصلی انقلاب اسلامی برقراری موازنه میان شرق و غرب بود. ایرانی ها هم از لحاظ تاریخی هم از نظر ژئوپلیتیک نمی توانند و امکان ندارد که زیر سلطه شرق و غرب بروند. چین در قد و قواره ای نیست که بتواند ما را زیر سلطه خود ببرد. ثانیا موقعیت جغرافیای اش نیز این اجازه را به آن نمی دهد و ثالثا اندازه اقتصاد چین به حدی نیست که بتواند ایران را دربرگیرد. ایران نیز کشور سلطه پذیری نیست. □□□□□ □□ □□ □□□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□□ □□□□□ □ □□□ □□□□□ □□ □□ □□□□□ □□□□ □□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□ برای اینکه هم فشار را از روی کشور کم می کند و هم قدرت چانه زنی ما را در برابر غرب بالا می برد. ما اگر از این فرصت خود با چین استفاده نکنیم، غرب هیچ گاه فرصتی برای ما فراهم نمی کند. تجربه نشان داده که غرب تا اطلاع ثانوی چیزی جز ایالات متحده آمریکا نیست. این حرف بسیار مهمی است که مطرح می کنم. هرگونه محاسبه روی آلمان یا اتحادیه اروپا، محاسبه روی خلاء است و شاید مشابه ساختن خانه ای روی ماسه های کنار دریا باشد. اگر می خواهیم به شعار اصلی انقلاب جامه عمل بپوشانیم باید یا با چین یا هند و روسیه قراردادی استراتژیک داشته باشیم. هند کوچکتر از آن است که بخواهد از بند هژمونی آمریکا رها شود. روسیه نیز با ما نقاط تضاد بسیاری هم در اقتصاد و هم سیاست دارد و همسایه شمالی ما است. بنابراین تنها چین باقی می ماند. متأسفانه نخبگان مقداری کم لطفی می کنند و موضوعی به این مهمی را دست مایه رقابت های جناحی خود قرار می دهند. البته که وقتی نام

شهید و نام بسیج، جانبازی و جنگ تحمیلی دست مایه منازعات سیاسی قرار می گیرد، معلوم است چه به سر این قرارداد ژئوپلیتیک می آید. این یکی از بدبختی های ایران است که همه این موارد «دست مالی» شده اند و انگار دیگر هیچ چیزی برای ما مقدس نمانده است اما در عین حال خود این حساسیت بسیار خوب است و مردم باید با چشم و گوشی باز ناظر بر حکومت خود باشند.

برچسب ها: تحریم [1]